

CENSURA (2) *sb f*

e jasne.

sg A censurę (1). ◇ pl A censury (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

1. *Kontrola zgodności jakiegoś twierdzenia lub nauki z głoszonymi (przez Kościół) zasadami przez powołaną do tego władzę; censura, castigatio, iudicium Cn [censura – censoris officium – urząd szacowniczy Mącz 47a; censura – urząd sprawujący obyczaje Calep; karanie, kaźn; popis ludu; obyczajów złych ganień, szczypanie, karanie; rozsądek o czym uczyniony; rozsądek surowy; zdanie – censura Cn] (1) : Aleć bez wątpienia y tę moc y Cenfurę nád tymi Conciliámi/ ktorých nieprzyimuiećie stądże maćie/ lkąd y Trideyte y Anábaptiřtowie y ini Kácerze máią Wuřud 73.*

2. *praw. Kara (1) : álbo którzyby monitie/ cenfury [censuras JanStat 198]/ álbo vbliźenia y fequeřtry dla niezápłácenia penřiy od kogóźkolwiek dáných dopuřczáli álbo exequowáli SarnStat 924.*

FP